

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-169)

Apr (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 146)

891. நைகத:

பலவற்றையும் கொடுப்பவர்களை உடையவன். எண்ணற்ற திவ்யமாலை, திவ்ய அஞ்சனம், திவ்ய வஸ்திரம் முதலான ப்ரஹ்ம அலங்காரங்களை எடுத்துக் கொண்டு, முக்தனை எதிர்கொண்டு அழைக்கக்கூடிய திவ்யமான அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் பலரையும் கொண்டவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-4) - தம் பஞ்சசதாந்யப்ஸரஸ: உபதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா: சதம் அஞ்ஜநஹஸ்தா: - முக்தனை எதிர்கொண்டு அழைக்க ஐந்நூறு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஓடி வருகிறார்கள். அவர்களில் நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் மாலையையும், நூறு பெண்கள் கண்ணில் இடும் மையையும் அலங்கரிப்பதற்காக எடுத்து வருகிறார்கள்.
- தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேண அலங்குர்வந்தி - முக்தனை ப்ரஹ்ம அலங்காரம் செய்கிறார்கள்.

892. அக்ரஜ:

இப்படியாக அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகத் தன்னை வந்தடைந்த முக்தர்களுக்கு முன்பாக, அனைத்து ஐசுவர்யங்களும் அண்டி நிற்கும் பெரியபிராட்டியுடன்

சேர்ந்தவனாக, பர்யங்கவியையில் கூறியபடி, உயர்ந்த இன்பம் அளிக்கும்விதத்தில் வீற்றுள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-5) – ஸ ஆகச்சதி அபிதௌஜஸம் பர்யங்கம் – முக்தன் ஸர்வேச்வரனுடைய பர்யங்காசனத்தை அடைகிறான்.
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-5) – உபஸ்ரீரூபப்ரும்ஹணம் தஸ்மிந் ப்ரஹ்மாஸ்தே தமிழ்தம்வித் போதேநைவ அக்ரே ஆரோஹதி தம் ப்ரஹ்மாஹ “கோ அஸி” இதி – அந்த பர்யங்காசனத்தில் ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய பத்னியாகிய பெரியபிராட்டியுடனும், தன்னுடைய சேவகர்கள் சூழ்ந்தபடியும் வீற்றுள்ளான். இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளதை இதுநாள் வரை உபாஸித்து வந்த முக்தன், இப்போது அந்த ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டி, அவன் வீற்றுள்ள பர்யங்காசனத்தின் மீது ஏறுகிறான். அப்போது ஸர்வேச்வரன் அவனை, “நீ யார்?” என்று வினவுகிறான்.
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-6) – ஸா யா ப்ரஹ்மணி சிதி: யா வ்யஷ்டி: தாம் சிதிம் ஜயதி தாம் வ்யஷ்டி வ்யச்நுதே இதி – அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஞானத்தை முக்தாத்மா அடைகிறான், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அடைகிறான்.

893. அநிர்விண்ண:

இவ்விதம் தன்னை அண்டியவனை மிகவும் ஆழமான ஸம்ஸாரம் என்னும் பெரிய பள்ளத்திலிருந்து கரையேற்றி, தனது திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக் கொண்டு, அவன் துக்கங்கள் அடையாமல் உள்ளதைக் கண்டு, தான் தனது துயரங்கள் நீக்கி இருப்பவன். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-85) – க்ருத்க்ருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: - தன்னைச் சரணம் புகுந்த விபீஷணனுக்கு இராமன் அப்போதே இலங்கை அரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்தான். அதன் பின்னர் தான் செய்யவேண்டியதைச் செய்த மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தான் – என்றது காண்க.

894. ஸதாமர்ஷீ

முக்தன் தன்னை அடைந்த காலம் தொடக்கமாக, அவன் தான் அடைந்த பேற்றுக்குப் பதிலாகச் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை உடையவன். தைத்திரீய உபநிஷத் (1-2) – ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா – அந்த முக்தன் ப்ரஹ்மத்தின் அனைத்துவிதமான போகங்களையும் அனுபவிக்கிறான் – என்றது காண்க.

895. லோகாதிஷ்ட்டாநம்

முக்தர்களுக்கு இன்பமாக உள்ள அனைத்து உத்தமமான லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளவன். அநுத்தமேஷு உத்தமேஷு லோகேஷு – உத்தமமான லோகங்களில் தனக்கு நிகராக யாரும் இல்லாமல் – என்றது காண்க.

896. அத்புத:

அந்த உலகங்களில், எப்போதும், அனைவரும், எல்லாவிதமாகவும் அனுபவித்தபடி இருந்தாலும், அப்போதைக்கப்போது புதிது புதிதாகத் தோன்றி, வியப்பை உண்டாக்கியபடி உள்ளவன்.

897. ஸநாத்

இவ்விதம் அவர்களால் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளவன் (அல்லது) அனைத்து முக்தர்களுக்கும் ஒரே போன்று ஆனந்தம் அளிப்பவன்.

898. ஸநாதநதம:

எப்போதும் உண்டாயிருந்தாலும், அப்போதுதான் உண்டானது போன்று, எப்போதும் இன்பம் அளித்தபடி உள்ளவன்.

899. கபில:

மின்னல் கூட்டத்தின் நடுவில் உள்ள காளமேகம் போன்றுள்ள திருமேனியுடன் கூடியவன்.

900. கபிரவ்யய:

எப்போதும் உள்ளதான ஆனந்தத்தைத் தானும் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளவன். அதனைத் தடையில்லாமல் முக்தர்களுக்கும் அளிப்பவன்.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் ஸ்ரீபாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், ஒன்பதாவது நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 169)

அதிகரணம் - 10 – ஜ்யோதிரதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் வாக்கியத்தில் உள்ள ஜ்யோதி என்ற பதமும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கும் என்று நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

1-1-25 ஜ்யோதி: சரணாபிதாநாத்

விஷயம் – அடுத்து “ஜ்யோதி: சரணாபிதாநாத்” என்று தொடங்கும் இந்தச் ஸூத்ரம் தொடக்கமாக உள்ள சில ஸூத்ரங்களின் மூலம், ஜ்யோதி எனப்படுவது பலவிதமான எல்லையற்ற உயர்ந்த குணங்களுடன் கூடியதும், ஜகத்காரணமாக உள்ளதும், “இந்த்ர” முதலான சப்தங்களால் கூறப்படுவதும் பரப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று உணர்த்தப்பட உள்ளது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-13-7) – அத யதத: பரோதிவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே விச்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு அநுத்தமேஷு உத்தமேஷு லோகேஷு இதம் வாவ தத்யதிதம் அஸ்மிந்நந்த: புருஷே ஜ்யோதி: - அனைத்துவிதமான பதார்த்தங்களுக்கும் அப்பால், பரமபதத்தின் மேலே, தனக்கும் மேலே ஏதும் இல்லாத சிறந்த லோகங்களில் எந்த ஒரு ஜ்யோதி உள்ளதோ, அந்த ஜ்யோதியே மனிதனின் உள்ளில் இருப்பதாகும் - என்றது.

சந்தேகம் - மேலே உள்ள சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரியில் உள்ள ஜ்யோதி என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் வஸ்து எல்லையற்ற ப்ரகாசம் உள்ளதும், சூரியன் முதலானவற்றில் உள்ள ப்ரகாசத்தின் ஆதாரமாக உள்ளதுமாக இருக்கிறது. இந்த

வஸ்துவானது - ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மமா அல்லது அனைத்துவிதமான சேதன அசேதனங்களும் சேர்ந்ததான, அனைத்திற்கும் காரணமான, அனைத்தும் அறிந்த, ஸத்ய ஸங்கல்பம் உள்ள உயர்ந்த புருஷனா? இவற்றில் எது சரி?

பூர்வபக்ஷம் - இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள ஜ்யோதி என்கிற பதம், உலகில் மிகவும் ப்ரஸித்தமாக உள்ள அக்னி, சூரியன் போன்ற அசேதனமான ஒளிகளில் ஒன்றே ஆகவேண்டும். இந்த உபநிஷத் வாக்கியத்தில் ப்ரஸித்தியை உணர்த்துவதான “யத்” என்பது போன்ற பதம் உள்ளபோதிலும், ஆகாசாதிகரணம் மற்றும் ப்ராணாதிகரணம் போன்றவற்றில் காணப்படுவது போன்று, இந்த வாக்கியத்தில் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தக் கூடிய அடையாளங்கள் ஏதும் காணப்படவில்லை. மேலும் உயர்ந்த புருஷனை உணர்த்தக் கூடிய வாக்கியமும் இங்கு இல்லை. இது தவிர இந்த ஒளியானது மனிதனுடைய வயிற்றில் ஜீரணம் செய்வதற்கு உதவக்கூடிய ஜாடராக்னியோடு ஒன்றாக ஒப்பிடப்படுகிறது. ஆகவே இங்கு உணர்த்தப்படுவது ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மஜோதியே ஆகும். எனவே இங்கு கூறப்படுவது பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றானதே ஆகும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 169)

மூலம் – இவ்வக்ஷரம் வ்யாகரண ப்ரக்ரியைப் பார்த்தால் “மந ஜ்ஞாந” இத்யாதி தாதுக்களிலே நிஷ்பந்நமான பதமாகையாலே “ஜ்ஞ: அத ஏவ” என்கிற அதிகரணத்திற்படியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய், ஜ்ஞாநகுணகனுமாய் அணுவான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகப் பொதுவிலே சொன்னாலும் இவன் ஸ்வரூபம் அநுகூலமாகப் ப்ரமாணஸித்தமாகையாலே ஆநந்தரூபமான விசேஷமும் ஸித்திக்கும். ஜ்ஞாநகுணகனென்னுமிடம் சொன்னால் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே முக்த தசையில் நிருபாதிக ப்ரஸரணமாய் ஸங்கோசரஹிதமான ஜ்ஞாநம் குணமானமை தோற்றும்.

விளக்கம் – “ம” என்னும் எழுத்தை இலக்கண ரீதியில் ஆராய்ந்தால், “மந” என்னும் வினைப்பகுதியிலிருந்து இந்த எழுத்து தோன்றுகிறது. இந்த வினைப்பகுதிக்கு “ஞானம்” என்று பொருள். ஆகவே இந்தப் பதம், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-19) - ஜ்ஞ: அத ஏவ - ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டவன் - என்று கூறுவதற்கு, ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாகவும் குணமாகவும் கொண்டுள்ளவனும், அணு அளவே உள்ளவனாகவும் இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும். ஜீவாத்மாவை “ஞானஸ்வரூபன்” என்று பொதுவாக உரைத்தாலும், இந்த ஸ்வரூபமானது தகுந்த ப்ரமாணங்களால் கூறப்படுவதால், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆனந்தமயமானதும் ஆகும் என்பது தானாகவே தேறுகிறது (அதாவது ஆனந்தமயமாக உள்ளதும் ஒருவிதமான ஞானமே என்று கருத்து). ஜீவாத்மா ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டவன் என்று உரைக்கும்போது, அவன் இவ்விதமாக ஞானத்தைக் கொண்டிருத்தல் குறித்து எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளையும் ப்ரமாணங்கள் கூறாத காரணத்தால், அவனுடைய முக்திநிலையில் அவனுடைய ஞானமானது

எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாமல் எங்கும் பரவி நிற்கிறது; இதன் மூலம் ஞானம் அவனுக்குக் குணமாக உள்ள நிலை வெளிப்படுகிறது.

மூலம் - இப்படிப் பரிசுத்தமான ஸ்வாபாவிகரூபத்தைப் பார்த்தால் அசேதநங்களிலுள்ள ஜடத்வாதிகளும் கழிந்து ஸம்ஸார தசையிலுள்ள க்லேசாதிகளும் கழிந்து நிற்கையாலே ஸ்வரூப தர்மங்களிரண்டிலுமுள்ள நிர்மலத்வம் அநுஸம்ஹிதமாயிற்று. இந்தப் பரசேஷதைக ரஸ பரிசுத்த ஸ்வரூபமே முமுக்ஷு தசையிலே அநுஸந்தேயம் என்னுமிடம், “வ்யதிரேக: தத்பாவ பாவித்வாத் ந து உபலப்திவத்” என்னும் ஸூத்ரத்திலே ஸித்தம். இவனுக்கு முமுக்ஷு தசையில் பலதசாநுஸந்தாநம் பலாபேக்ஷைக்கு உறுப்பாம். புருஷார்த்த பேதங்களுக்கு ஈடாக அநுஸந்தேயாகாரங்கள் வேறுபட்டிருக்கும் என்னுமிடம் ஸ்ரீகீதையில் அஷ்டமாத்யாயத்திலும் பாஷ்யாதிகளிலும் ஸுவ்யக்தம். ஜீவபேதம் ப்ரமாணிகமாகையால் இத் த்ருதீயாசுஷரம் “நாத்மா ச்ருதே:” இத்யாதிகளிற்போலே ஜாத்யேகத்வபரம். இப்படி ஜீவதத்த்வத்தை எல்லாம் இங்கு “தாஸ்பூதாஸ்ஸ்வத: ஸர்வே ஹி ஆத்மந: பரமாத்மந:” என்கிறபடியே ஸாமாந்யேந பகவச்சேஷமாகச் சொன்னாலும் அதிலே தானும் அந்தர்கதனாகையாலே “அத: அஹமபி ஸே தாஸ:” என்னும் அநுஸந்தாநமும் ஸித்திக்கிறது.

விளக்கம் - ஜீவாத்மாவின் இயல்பானதும் பரிசுத்தமானதும் ஆகிய ஸ்வரூபத்தைக் காணும்போது, அதற்கு அசேதனங்களுக்கே உரிய ஜடத்தன்மைகளும், ஸம்ஸாரத்தின் வேதனைகளும் நீங்கியுள்ளதைக் காணலாம். ஆகவே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் தர்மங்களில், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத நிலை பொருத்தியுள்ளதைக் காணலாம். முமுக்ஷு ஒருவன் ஜீவாத்மா தூய்மையான தன்மையையும், ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையில் மட்டுமே இன்பமாக உள்ளது என்பதையும் எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-52) - வ்யதிரேக: தத்பாவ பாவித்வாத் ந து உபலப்திவத் - ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரதசையைக் காட்டிலும் மோக்ஷ தசையில் உள்ள வேறுபாடு எண்ணப்படவேண்டும்; அந்த ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டவனாகக் காணப்படுவதால் - என்றது காண்க. முமுக்ஷு ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் பலன் குறித்து எண்ணுவது, அந்தப் பலனை அடையவேண்டும்

என்னும் ஆர்வத்தை மேலும் தூண்ட காரணமாகிறது. அடையவேண்டிய புருஷார்த்தங்களுக்கு ஏற்றபடி த்யானங்களும் மாறுபடுவதை ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின் எட்டாவது அத்யாயத்திலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் மிகவும் தெளிவாகக் காணலாம். ப்ரமாணங்கள் பல ஜீவாத்மாக்கள் உள்ளன என்று கூறுகின்றன; ஆகவே “ம” என்னும் எழுத்து ஒருமையில் இருந்தாலும், அது ஜீவாத்மா என்னும் ஜாதியைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-18) - நாத்மா ச்ருதே: - ஜீவாத்மாவுக்கு உற்பத்தி இல்லை - என்று ஒருமையில் கூறுவது போன்றே கொள்ளவேண்டும். தாஸபூதாஸ்ஸ்வத: ஸர்வே ஹி ஆத்மந: பரமாத்மந: - அனைத்து ஆத்மாக்களும் இயல்பாகவே பரமாத்மாவுக்கு தாஸர்கள் - என்று அனைத்து ஜீவாத்மாக்களையும் பொதுவாகக் கூறினாலும், ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவுக்கு அடிமை என்பதால் ஒவ்வொருவரும், “அத: அஹமபி ஸே தாஸ: - நான் அவனுடைய அடிமை” என்று எண்ணவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 128)

416. அங்கு தோஷதர்சனத்தாலே மீளலாம்; இங்கு இது செய்ய வொண்ணாது.

அவதாரிகை - அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்கசுஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (அங்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்ய கைங்கர்யத்தை அடைவது எளிதல்ல என்றால், “அது எப்படி?” என்று கேட்கலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சஷுத்ர விஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே அருவருத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாய் நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமான இவ்விஷயத்தில் தோஷகந்த மில்லாமையாலே தோஷதர்சனம் பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. “ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண: ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - தாழ்ந்த விஷயங்களில் சரீரத்தின் தோஷங்கள் உள்ளதாலும், அந்த விஷயங்கள் அற்பமாக உள்ளதாலும், ஸ்திரமற்றவையாக உள்ளதாலும் அவற்றை உணர்கின்ற ஒருவன் அருவருப்பு கொண்டவனாக அவற்றைக் கைவிட்டு விடுவான். ஆனால் மிகவும் உயர்ந்ததான திருமேனி உள்ளதாகவும், அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டதாகவும், எப்போதும்

உள்ளதாகவும், அளவிட இயலாததாகவும் உள்ள பகவத்விஷயத்தில் எந்தவிதமான தோஷங்களும் இருப்பதில்லை என்பதால் தோஷங்களைக் காரணம் காண்பித்துக் கைவிட இயலாது என்று கருத்து. ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண: ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம: - சார்ங்கம் என்னும் வில் தரித்த ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை எண்ண இயலாது, எத்தனை எண்ண முயன்றாலும் தோஷங்களை எண்ண இயலாது. குணங்கள் அளவற்றவை என்பதால் எண்ண இயலாது; தோஷங்கள் இல்லாமையால் எண்ண இயலாது - என்றது காண்க.

417. தோஷமுண்டானாலும் குணம் போலே உபாதேயமா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - சஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிங்குச் சொல்லலாவதில்லையெயாகிலும், ஸ்வவிஷய பக்திபரவசர்க்கு ஸ்வஸம்ச்லேஷ ஸுகத்தை உருவ நடத்தாதே விச்லேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே “கடியன் கொடியன்” இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே; அதுதான் மீளுகைக் குடலானாலோவொன்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷ முண்டானாலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தாழ்ந்த விஷயங்களுக்கு உரைக்கப்பட்ட தோஷங்கள் ஏதும் பகவத் விஷயத்திற்குக் கூற இயலாது. ஆனாலும் தன்னிடம் ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளவர்களுக்கும் தன்னுடன் சேர்ந்து இருக்கவல்ல சுகத்தைப் பூர்ணமாக அவன் அளிப்பதில்லை. ஆகவே திருவாய்மொழி (5-3-5) - கடியன் கொடியன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனிடம் சில தோஷங்கள் உண்டு அல்லவோ? அதன் காரணமாகப் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் அவனை விட்டு அகன்று போவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அப்படி ஆற்றாமையாலே தோற்றுவன சில தோஷ முண்டானாலும், “கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்” என்று அவை தன்னையே விரும்பி மேல்விழும்படி இருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல் விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமா யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - அதாவது பிரிவாற்றாமை காரணமாக ஏற்படும் தோஷங்கள் அவனிடம் உள்ளது என்று தோன்றினாலும், திருவாய்மொழி (5-3-5) – கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனையே விரும்பி அவனிடம் ஈடுபாடுடன் உள்ளதன் காரணமாக, தோஷமாகத் தோன்றும் அவை தாழ்ந்தவையாக இருப்பதில்லை. அவையே, அவனை மேலும் விரும்பி ஈடுபாடு அடையத்தக்க குணங்களாகக் கைக்கொள்ளும்படியாக இருக்கும் என்று கருத்து.

418. லோகவிபரீதமா யிறே இங்கிருப்பது.

அவதாரிகை - லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணமுபாதேயமாயன்றோ இருப்பது தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (லோகவிபரீதம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த உலகில் பொதுவாக தோஷங்கள் என்பது கைவிடத்தக்கதாகவும், குணம் என்பது கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவும் அல்லவோ உள்ளது? அப்படி உள்ளபோது குற்றமானது குணம் போன்று கைக்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தோஷம் விடுகைக்குடலாய் குணம் பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும் லோகப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிறே இவ்விஷயத்தி லிருப்பதென்கை.

விளக்கம் - குற்றம் என்பது கைவிடத்தக்கதாகவும், குணம் என்பது கைக்கொள்ளத் தக்கதாகவும் உள்ள நிலையானது உலகவிஷயங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். பகவத் விஷயத்தில் அது போன்று இருப்பதில்லை என்று கருத்து.

419. குணம் உபாதேயமாகைக்கீடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

அவதாரிகை - எல்லாஞ் செய்தாலும் தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாகக் கூடுமோ வென்னு மாகாங்சைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எவ்விதமாகச் சமாதானம் உரைத்தாலும், குற்றம் என்பதைக் குணமாகக் கருதிக் கைக்கொள்ள இயலுமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு இங்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்க்கு உபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்த சேஷிகதத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை. இத்தால், அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தாலே குண முபாதேயமாகிற வோபாதி, அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷமு முபாதேயமாகக் குறையில்லை என்றதாய்த்து. இப்படியாகையாலே தோஷமுண்டானானுமது மீளுகைக் குடலாகாதென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய குணமானது அவனிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுடன் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுக்குக் கைக்கொள்ளும்படியாக உள்ளதன் காரணம், “இவன் நமக்கு இயல்பான எஜமானன்” என்பதால் ஆகும். அதே போன்று அவன் நமக்கு எஜமானனாக உள்ளதால் அவனிடம் தோஷங்கள் என்று நமக்குத் தோன்றுவதும் கைக்கொள்ளத் தக்கவையே ஆகும். ஆகவே அவனிடம் உள்ளவை என்ற காரணத்தால் குணங்கள் எவ்விதம் கைக்கொள்ளத்தக்கவையாக உள்ளனவோ அதே போன்று, அவனிடம் உள்ளது என்று நமக்குத் தோன்றும் காரணத்தால் குற்றங்களும் கைக்கொள்ளத் தக்கவையே ஆகும் என்று கருத்து. ஆகவே அவனிடம் தோஷம் உள்ளது என்று தோன்றினாலும், அது அவனை விட்டு நாம் அகலக் காரணம் ஆகாது என்று கருத்து.

420. நிர்க்ருணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணாவானென்று சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே.

அவதாரிகை - விச்வேஷ தசையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதி தோஷத்தை அங்கீகரித்து, அதுதான் குணவதுபாதேயமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்தார் கீழ்; அந்த நைர்க்ருண்யாதி தோஷந்தான் முதலிலே இவ்விஷயத்தி லில்லையென்னுமிடத்தை அபியுக்த வசநங்களாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். அதில் முதலிலே, ஆழ்வாருடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்.

விளக்கம் - (நிர்க்ருணன் என்றால் அருள் அற்றவன் என்று பொருள்). பிரிந்துள்ள நிலையில் தோன்றுவதான கடியன், கொடியன் போன்றவை குற்றங்களாக இருப்பதாகத் தோன்றினாலும், அவற்றைக் குணமாகவே ஏற்பதைக் குறித்துக் கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். ஆனால் உண்மையில் “கருணை அற்றவன்” முதலான குற்றங்கள் அவனிடம் இல்லை என்பதை, நம்பத் தகுந்தவர்களுடைய வாக்குகள் கொண்டு உரைக்கிறார். அவற்றில் முதலில் ஆழ்வாருடைய வாக்கு கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “என தவளவண்ணர் தகவுகளே” என்று எங்ஙனே யிருந்தன சுத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய் பரது:காஸஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் நடையாட அபலைகளுக்கு அழகிதாகக் குடிக்கிடக்கலா யிருந்ததென்று, பெண்பிள்ளை யாற்றாமைக் குதவாதது கொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்ருணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே, அவள் வாயைப் புதைத்தாப்போலே “தகவுடையவனே” என்று, கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நங்குற்றங்காண் என்று க்ருணாவத்தையைச் சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே யென்றபடி.

விளக்கம் - “திருவாய்மொழி (2-4-5) - என தவளவண்ணர் தகவுகளே - என்ற பாசுரத்தில் ‘அடியார்கள் விஷயத்தில் சுத்தஸ்வபாவம் உள்ளவன்’ என்று கூறியபடி இருந்த உனது கருணைகள் எங்கே போயின? நாட்டில் இவ்விதம் உன்னைப் போன்ற நேர்மை தவறாதவர்களும், மற்றவர்களுடைய துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவர்களுமாகிய சில தர்மவான்கள் நடமாடினால்,

இங்கு பெண்கள் மிகவும் சுகமாக வாழலாம்”, என்று தாய் ஒருவள் தனது பெண் விஷயத்தில் அவன் இரக்கம் கொண்டு உதவாமல் இருந்தது குறித்து, அவன் கருணை அற்றவன் என்று உரைத்தாள். அவ்விதமாக உரைத்து அவள் தனது வாயை மூடுவதற்கு முன்பாகவே, அந்தத் தாயின் மகள், திருவாய்மொழி (2-4-6) – தகவுடையவனே - என்று கூறினாள். அதாவது தனது தாயிடம் அந்தப் பெண், “நீ உரைப்பது தவறாகும். கருணையின் இருப்பிடமும் பிறப்பிடமும் என்றுள்ள ஒருவனிடம் கருணை இல்லை என்று நீ கூறுவது சரியா? அவன் தனது கருணையை நம்மிடம் கான்பிக்காதது நமது குற்றம் காரணமாக அல்லவோ?”, என்று அவனுடைய கருணையின் பூர்ணத்வம் குறித்து உரைப்பது போன்றதாக அல்லவோ காணலாம்!

421. இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ஸ்நேஹமும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

அவதாரிகை - இவ்வுக்திதான் தாயார் சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்ரமோ, ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிற சங்கையிலே, இதன் ஸஹ்ருத்ய த்வத்தை முதலிக்கிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் தாய் ஒருவள், “அவன் குணம் இல்லாதவன்” என்று உரைத்தது கேட்ட மகள், ஒரு சொல் அளவில் மட்டுமே “நீ கூறுவது போன்று அவன் இல்லை” என்று மறுத்தாளா அல்லது தனது மனப்பூர்வமாக இவ்விதம் உரைத்தாளா என்ற சந்தேகம் எழலாம். இந்தப் பெண் மனப்பூர்வமாகவே உரைத்தாள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, குணஹாநி சொன்னத்தைத் தள்ளி குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று, “மிக விரும்பும்” என்று, ஸ்நேஹமும், “பிரான்” என்று உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே; ஆகையால் “தகவுடையவனே” என்றவிது ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை.

விளக்கம் - தன்னுடைய தாயானவள், “அவன் குணம் அற்றவன்” என்று கூறியதைக் கேட்டு, அந்தச் சொற்களைத் தள்ளிய மகள், “அவன் குணம் உள்ளவன்” என்று உரைக்கும்படியாகச் செய்தது எதுவென்றால், ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள கருணை காரணமாகவே ஆகும் என்று அறியவேண்டும். இதனை அடுத்துள்ள திருவாய்மொழி (2-4-6) – மிக விரும்பும் - என்பதால் வெளிப்படும் சிநேஹம் மூலமும், (2-4-6) – பிரான் - என்று அவன் காண்பித்த சிநேஹத்திற்கு நன்றி கூறுவதன் மூலமும் மகள் உரைத்தாள் அல்லவோ? எனவே, (2-4-6) – தகவுடையவனே - என்று உரைத்தது மனப்பூர்வமாகவே ஆகும் என்று கருத்து.

422. நிற்குணனாக சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவினே சொல்லிற்று.

அவதாரிகை - அநந்தரம், பிராட்டியுடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நிற்குணனான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இந்த விஷயத்தில் சீதையின் வாக்குகளைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பிரிவாற்றாமையாலே பெருகக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னாற்றாமைக் குதவவந்து முகங் காட்டப்பெறாத இன்னாப்பாலே, “க்க்யாத: ப்ராஜ்ஞ க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ: ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச்சங்கே” என்று, பெருமாளை நிற்குணராக சங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தையிலும், “மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்” என்று, இப்படி சங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்யஹாநி யென்கையாலே, சங்கா காரணத்தை ஸ்வகதமாகவினே சொல்லிற்றென்கை.

விளக்கம் - தன்னுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாக ஜனகனின் புத்ரியான சீதை, இராமன் தனது பிரிவாற்றாமை நீக்கும்விதம் வந்து உதவாமல் இருந்த காரணத்தால் மிகுந்த துன்பம் கொண்டாள். ஆனால் இராமாயணம் ஸுந்தரகண்டம் (26-13) – க்க்யாத: ப்ராஜ்ஞ க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ: ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச்சங்கே - உயர்ந்த அறிவுள்ளவன், நன்றி மறக்காதவன்,

இரக்கம் உள்ளவன், சிறந்த அறிவுள்ளவன், சிறந்த ஒழுக்கம் உள்ளவன் - என்று பலவிதமான உயர்ந்த தன்மைகள் கொண்ட இராமன், என்னுடைய புண்ணியக்குறைவு காரணமாக எனக்குக் கருணை காண்பிக்க இயலாமல் உள்ளானோ என்று ஸர்வேச்வரனைக் குணம் இல்லாதவனாகச் சந்தேகத்துடன் உரைக்கும் நிலையிலும் கூட, “மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத் - எனது புண்ணியக்குறைவே இந்தச் சந்தேகத்தின் அடிப்படைக் காரணம்”, என்று அவனிடம் குணம் இல்லாமல் போயிற்றா என்று சந்தேகத்திற்கான காரணமும் தன்னிடமே உண்டு என்றது காண்க.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 135)

2-4-7 உள்ளூளாவி உலர்ந்துர்ந்து என

வள்ளலே கண்ணனே என்னும் பின்னும்

வெள்ளநீர்க் கிடந்தாய் என்னும் என

கள்விதான் பட்ட வஞ்சனையே

பொருள் - என்னிடம் தனது உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை மறைத்தபடி உள்ள இந்தப் பெண், தான் அகப்படும்படியாக அவன் செய்த வஞ்சனைகள் பலித்தது காரணமாக, தனது உள்ளே இருக்கும் உயிரானது உலர்ந்துபோய், “எனது பெரும் வள்ளலே! க்ருஷ்ணா!” என்கிறாள். அதனைத் தொடர்ந்து, “வெண்மையான திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்பவனே!”, என்கிறாள்.

அவதாரிகை - தன் நெஞ்சில் ஓடுகிறது பிறர் அறியாதபடி அடக்கமுடைய இவள், வாய் விட்டுக் கூப்பிடும்படி இவளை வஞ்சித்தான் என்கிறாள்.

விளக்கம் - தந்து நெஞ்சத்தில் உள்ளவற்றை மற்றவர்கள் அறியாமல் அடக்கும் வல்லமை உள்ள இந்தப் பெண், வாய்விட்டு அதனைக் கூறிப் புலம்படியாக அவன் வஞ்சித்தான் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளுளாவி) ஆந்தரமான மநஸ்ஸுக்கு தாரகமான ஆத்மா சருகாய் வருகிறபடி. “அச்ச்சேத்ய: அயமதாஹ்ய: அயமக்லேத்ய: அசோஷ்ய ஏவ ச” என்று அசோஷ்யமென்று சொல்லுகிற இதுவும் போயிற்று என்கிறாள். பாவபந்தமடியாக வருகிற நோயாகையாலே அகவாயே பிடித்து வெந்துகொண்டு வருமாயிற்று. விடாயார் கற்பூரநிகரம் வாயிலிடுமாபோலே, (என வள்ளலே கண்ணனே என்னும்) இவ்வளவான ஆர்த்திகளிலே வந்து உன்னை எனக்குக் கையாளாகத் தருமவனே என்னா நின்றாள்.

விளக்கம் - (உள்ளுளாவி) - உள்ளே காணப்படும் மனதிற்கு ஆதாரமாக உள்ள ஆத்மா சருகாக உள்ள விதம்; அதாவது சருகு போன்று காய்ந்து உலர்ந்த தன்மை. ஸ்ரீமத்பகவத் கீதையில் (2-24) - அச்ச்சேத்ய: அயமதாஹ்ய: அயமக்லேத்ய: அசோஷ்ய ஏவ ச - இந்த ஆத்மா வெட்டுப்பட இயலாதவன், கொளுத்த முடியாதவன், நனைக்க இயலாதவன், உலர்த்த இயலாதவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள “உலர்த்த இயலாத தன்மை உள்ளவன் ஆத்மா” என்றுள்ள நிலையும் இவள் விஷயத்தில் பலிக்கவில்லை என்கிறாள். ஆனால் முதலில் சரீரம் உலர்ந்த பின்னர் அல்லவோ ஆத்மா உலரும் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பாவங்கள் மற்றும் பந்தங்கள் காரணமாக ஏற்படும் நோய் என்பதால், முதலில் உள்ளே பிடித்து, தஹித்தபடி பின்னர் புறத்தே வருகிறது. இந்த நிலையிலும் மிகுந்த தண்ணீர் தாகம் கொண்டவர்கள் தங்களுடைய வாயில் கற்பூர உருண்டையை இடுவது போன்று, (என வள்ளலே கண்ணனே என்னும்) - இத்தனை துன்பங்களுக்கு இடையிலும் ஓடி வந்து, “உன்னை எனக்கு அடிமை போன்று ஆக்கியபடி நிற்பவனே”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - அதுக்குமேலே, “தாபார்த்தோ ஜலசாயிநம்” என்று, என் விடாய்க்கு உதவத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்றே! என்னும். இக்கிடை, இவளுக்கு ஒரு படுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே இருக்கிறது காணும்.

விளக்கம் - அதனைத் தொடர்ந்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - தாபார்த்தோ ஜலசாயிநம் - மிகுந்த தாபத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ஒருவன், திருப்பாற்கடலில் உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனை த்யானிப்பானாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “எனது

தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்காக திருப்பாற்கடலில் வந்து கண்வளர்பவனே”, என்கிறாள். க்ருஷ்ணாவதாரத்தை எண்ணியபடி, “ஆபத்து காலங்களில் ஓடி வந்து உதவுபவன்”, எனலாம்; ஆனால் மிகவும் துரத்தில் உள்ளதான திருப்பாற்கடலில் வந்து சயனித்ததை, “தனது தாபம் தீர்க்கவே வந்து சயனித்தான்”, என்று எவ்விதம் கூற முடியும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இப்படியாகத் திருப்பாற்கடலில் அவன் சயனித்த நிலை, இவளுக்கு இங்கு சாதாரண ஒரு படுக்கையில் மிகவும் அருகாமையில் கிடந்தது போலத் தோன்றிற்று என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (என கள்வி) தன் ஹ்ருதயத்தில் ஓடுகிறது பிறர் அறியாதபடி மறைத்துப் பரிமாறக்கடவ இவள் படும்பாடே இது! (தான் பட்ட) “ந ஜீவேயம் ச்ஷணமபி” என்கிற தான் அவிக்குதனாய், இவள் விக்குதையாவதே! (வஞ்சனை) அளவுபடைக்குப் பெரும்படை தோற்பது வஞ்சநத்தாலேயிறே. பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதமெடேன்” என்று எடுத்தும் செய்த செயல்போலே இவளை வஞ்சித்தீரித்தனை.

விளக்கம் - (என கள்வி) - தன்னுடைய இதயத்தில் உள்ள எண்ணங்களும் வலிகளும் மற்றவர்கள் அறியாதவிதத்தில் மறைத்தபடி இவள் துன்பம் அடைவதே இதுவாகும் என்றாள். மற்றவர்களுக்கு மறைத்தல் என்பதே இங்கு கள்வி எனப்பட்டது. (தான் பட்ட) “பட்ட வஞ்சனை” என்று கூறினால் மட்டுமே பொருள் விளங்கிவிடும், அப்படி உள்ளபோது “தான்” என்று கூறவும் வேண்டுமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - ந ஜீவேயம் ச்ஷணமபி - சீதை ஒரு மாதம் உயிருடன் இருக்க இயலாது - என்றாள், ஆனால் அவளைப் பிரிந்து என்னால் ஒரு நொடிப்பொழுதும் தரிக்க இயலாது - என்று கூறிய அவன் எந்தவிதமான மாற்றங்களும் இல்லாமல் உள்ளபோது, இவள் மாறுபாடு அடைகிறாளே! (வஞ்சனை) - இவள் இவ்விதம் மாறுபாடு அடைந்தால், அது அவனுடைய வஞ்சனையால்தான் என்று எவ்விதம் கூறலாம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மிகவும் சிறியதாக உள்ள ஒரு படையிடம் மிகப் பெரிய படை ஒன்று தோற்பது வஞ்சனையால் அல்லவோ? சூரியனைத் தனது சக்கரம் கொண்டு மறைத்துப் பகல்பொழுதை இரவுப்பொழுதாக மாற்றியும், “ஆயுதம் தொட

மாட்டேன்” என்று கூறியவன் ஆயுதம் எடுத்தும் செய்தது போன்று அவளையும் வஞ்சித்தாய் போலும்.

2-4-8 வஞ்சனே என்னும் கைதொழும் தன

நெஞ்சம் வேவ நெடிதுயிர்க்கும் விறல்

கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத்

தஞ்சமென்று இவள் பட்டனவே.

பொருள் - “எனக்குத் தெரியாமல் என்னை அகப்படுத்தியவனே!”, என்கிறாள். அவன் செய்த உபகாரங்களை எண்ணிக் கைகுவித்து நிற்கிறாள். முன்பு அவனோடு சேர்ந்து இருந்த காலங்களை எண்ணியவளாக, தனது நெஞ்சம் வெந்து போகும்படி பெருமூச்சு விடுகிறாள். மிடுக்கனான கம்சனை வதம் செய்தவனே! மதுராவில் கோபிகைகளுக்கு உதவிய உன்னையே தஞ்சம் என்று வந்துள்ள இவள் படும்பாடுகள்தான் என்னே!

அவதாரிகை - உம்மை அநுபவித்து ஸுகிக்க வைத்தீரல்லீர்; கம்ஸனைப் போலே முடித்துவிட்டீரல்லீர், உம்மை “ரசஷகர்” என்றிருந்த இவள் படும்பாடே இது என்கிறாள்.

விளக்கம் - உன்னை அநுபவித்தபடி சுகமாக இவள் இருக்கும்படி நீ செய்யவில்லை. அல்லது கம்சனைப் போன்று இவளுடைய உயிரை நீ முடிக்கவும் இல்லை. உன்னை “காப்பாற்றுபவன்” என்று சிந்தித்திருந்த இவள் அடையும் துன்பங்கள்தான் இது - என்று தாய் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வஞ்சனே என்னும்) தாயார், “வஞ்சித்தான்” என்னப் பொறுத்திலள்; நான் “அல்லேன்” என்றாலும் தவிரவொண்ணாதபடி வஞ்சித்து உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொண்ட உபகாரகனே! என்னாநின்றாள்; “தானொட்டி வந்து என் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து ஊனொட்டி நின்று என்னுயிரில் கலந்து இயலுமவன்” அன்றோ? இப்படி என்னையும் அறியாதே வஞ்சித்து உன்

திருவடிகளில் சேர்த்த உபகாரகனே! என்னா நின்றாள். (கைதொழும்) - வஞ்சித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் தொழும்.

விளக்கம் - (வஞ்சனே என்னும்) இவளுடைய தாய், “திருவாய்மொழி (2-4-3) – அரக்கன் இலங்கை செற்றீருக்கே, (2-4-4) – இலங்கை செற்றவனே என்னும், (2-4-5) – என தவளவண்ணர் தகவுகளே, (2-4-6) – தகவுடையவனே என்னும்”, என்றெல்லாம் அவனைப் பலவிதமாகத் தூஷித்து “வஞ்சகனே” என்று உரைத்தபோது, இந்தப் பெண்ணுக்கு அது போன்று தனது தாய் அவனைக் குறித்து உரைப்பது கேட்டுப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத துன்பமும் கோபமும் வந்தது. ஆனால் இங்கு இவளே, “வஞ்சனே” என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? அதாவது, “நான் உன்னை நெருங்கு வரத் தகுதி பெற்றவள் அல்லள்” என்று கூறினாலும் அதனைக் கேட்காமல் நான் அறியாதபடி எனது மனதில் புகுந்து உன் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டதான பெரிய உதவி செய்தாய். அந்த உபகாரத்தை எண்ணியபடி உரைக்கிறாள். திருவாய்மொழி (1-7-7) – தானொட்டி வந்து என் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து ஊனொட்டி நின்று என்னுயிரில் கலந்து இயலுமவன் – எனது மனதில் நான் அறியாதவிதம் புகுந்து, எனது உயிரில் கலந்து நின்ற – என்பதற்கு ஏற்ப இயல்பு உள்ளவன். இவ்விதம் நான் அறியாதவிதம் என்னை மயக்கி, உனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டவனே என்கிறாள். (கைதொழும்) - இப்படியாக அவன் வஞ்சகமாகச் செய்த உதவிகளை எண்ணிக் கைகூப்புகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - தாயார் சொன்ன குணஹாதிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணினவாறே ஆற்றாமை போகாதே; தன நெஞ்சம் வேவ நெடுமூச்செறியாநிற்கும்; “ததோ மலிந ஸம்வீதாம் ராசஷஸீபிஸ் ஸமாவ்ருதாம் உபாவாஸக்ருசாம் தீநாம் நிச்வஸந்தீம் புந: புந:”. “உள்ளம் மலங்க” என்று வெட்டி விழுந்தபடி சொல்லிற்று; உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து” என்கிறவிடத்திலே - உலர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இங்கே, (தன நெஞ்சம் வேவ) என்கையாலே – நெருப்புக் கொளுந்தினாற்போலே சொல்லுகிறது; (விற்றற் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர்) மிடுக்கனான கம்ஸனை அழியச்செய்தீர். உம்மைத் தோற்பிக்க நினைத்தாரை நீர் தோற்பிக்குமவராயிருந்தீர். ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற உமக்கு இரண்டிடத்திலும் கார்யம் ஒன்றேயோ? (உம்மைத் தஞ்சமென்று) தஞ்சமல்லாதரை “தஞ்சம்” என்றிருந்தால்

சொல்லுமபோலே சொல்லுவதே! “தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய்” என்னும் ஸர்வரஷுகனை, காதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளிறே மகள் தசையைப் பார்த்து. (இவள் பட்டனவே) ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போரும்போலே. ஸம்ஸாரிகளைப் போலே உண்டு உடுத்துத் திரிய வைத்தீரல்லீர்; எங்களைப் போலே* “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்னுமளவில் இருக்கப் பெற்றிலள்; கம்ஸனைப் போலே முடித்தீரல்லீர். என்வழி வாராதே உம்மைத் தஞ்சமாகப் பற்றின இவளை எத்தனை படுத்தவேணும்?

விளக்கம் - தனது தாய் அவனுக்குக் குணம் இல்லை என்று உரைத்தபோது, இவள் அதற்குப் பரிகாரம் உரைத்தாள்; ஆனாலும் தனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக, தனது மனம் வேகும்படியாகப் பெருமூச்சு விட்டபடி நின்றால். இப்படியாகப் பெருமூச்சு விட்டபடி இருந்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டோ என்பதற்குப் ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-18) – ததோ மலிந ஸம்வீதாம் ராசஷஸீபிஸ் ஸமாவ்ருதாம் உபாவாஸக்ருசாம் தீநாம் நிச்வஸந்தீம் புந: புந: - அழுக்கடைந்த புடவை உடுத்தியவளும், அரக்கியரால் சூழப்பட்டவளும், உண்ணாமல் மெலிந்தவளும் ஆகிய சீதை அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டாள் - என்றது காண்க. இவள் உள்ளம் அடைந்த வேதனைகளைப் பல இடங்களிலும் கூறுனாள். திருவாய்மொழி (2-4-4) – உள்ளம் மலங்க – வெட்டி விழுந்த நிலையைப் போன்று இருந்தமை உரைத்தார்; (2-4-7) - உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து - உலர்ந்து போனது என்று உரைத்தார். இங்கு (தன நெஞ்சம் வேவ) – என்பதன் மூலம் நெருப்பு பற்றி எரிவது போன்று உள்ளதாகக் கூறுகிறார். (விறற் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர்) - மிகுந்த மிடுக்கு உள்ள கம்சனை நீ அழிந்தாய். உன்னைத் தோற்கடிக்க எண்ணுபவர்களை நீ தோற்கடிக்கிறாய். உன்னை எதிர்ப்பவர்களை நீ வெற்றி கொள்வதும், உன்னிடம் அடிபணிந்தவர்களிடம் நீ தோற்பதும் உனது இயல்பாகும்; இப்படி உள்ளபோது இரண்டு இடங்களிலும் நீயே வெல்வது எவ்விதம் உனது தன்மைக்குப் பொருந்தும்? (உம்மைத் தஞ்சமென்று) - தஞ்சம் அடையத்தகாதவர்களிடம் தஞ்சம் என்று புகுவது போன்று இங்கு நிலைமை உள்ளது. திருவாய்மொழி (3-6-9) - தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய் - அனைவரையும் காப்பாற்றும் ஒருவனை, தீயவர்களை உரைப்பது போன்ற பதங்கள் கொண்டு தனது மகளின் நிலைமை காரணமாகத் தாய் உரைக்கிறாள்.

(இவள் பட்டனவே) – இவள் பட்ட_துன்பங்கள் “இன்னபடி” என்று ஒருமையில் கூறாமல், “பட்டனவே” என்று பன்மையில் ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம் இவள் அடைந்துள்ள துன்பங்கள் குறித்து ஒரு மஹாபாரதம் அளவிற்கு எழுத இயலும் என்பதால் ஆகும். சாதாரணமான ஸம்ஸாரிகள் போன்று உணவு உண்டு, உடை உடுத்தி, சந்தோஷமாக இவள் திரியும்படியும் நீ செய்யவில்லை; நித்யஸூரிகள் போன்று எப்போதும் உன்னை இவள் அனுபவிக்கும்படியும் நீ செய்யவில்லை. எங்களைப் போன்று, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (9-30) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - இலங்கையை வென்று என்னை அழைத்துச் செல்வதே இராமனுக்கு ஏற்ற செயல் - என்று உனது ஸ்வரூபத்தை எண்ணியவளாக பொறுமையாகக் காத்திருக்கவும் முடியாமல் செய்கிறாய். கம்சனைப் போன்று இவள் துன்பம் நீங்கும் விதமாக இவளை நீ முடிக்கவும் இல்லை. இத்தனை காலம் இவள் என்னைத் தஞ்சம் என்று பற்றியிருந்தாள்; இப்போது எனது சொல் கேளாமல் என்னை விட்டு அகன்று, உன்னைத் தஞ்சமாகப் பற்றினாள்; அதனால் இவள் படும்பாடுகள் எத்தனை? இனியும் எத்தனை துன்பங்களை இவள் அடையவேண்டும்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 100)

97. எழுவதும் மீண்டே படுவதும்பட்டு எனையூழிகள் போய்க்

கழிவதுங் கண்டு கண்டு எள்கலல்லால் இமையோர்கள் குழாம்

தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்செய் தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக் கண்டு

கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே.

பொருள் - உற்பத்தி ஆகும் விதம், அழிந்து போகும் விதம் போன்ற நிலைகளைப் பலப்பல காலங்களாகக் கடந்து, மீண்டும் அழிதல் என்பதைக் கண்டு அவற்றைக் கைவிடுவது அல்லாமல் - நித்யஸூரிகள் அண்டி நின்றும், வணங்கியும் உள்ள அநாதியான ஸர்வேச்வரனைத் தங்களுடைய கண்ணார்க்கண்டு தங்களுடைய காலத்தைக் கழிக்கும் ஒப்பற்ற ஆசை உள்ளவர்களுக்குக் கண்முடுதல் (நித்திரை) என்பது போன்ற இடையூறுகள் ஏற்படுமோ?

அவதாரிகை - “பெருங்கிறியானை யல்லால் அடியேன் நெஞ்சம் பேணலதே” என்றும், “நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பனே” என்றும், இவ்விஷயத்திலே இங்ஙனே கிடந் தலமாவா நின்றீர், இவ்விஷயத்தில் கைவைக்கி லுமக்காகவும் பிறர்க்காகவும் க்லேசந் தவிராதா யிராநின்றது, அல்லாதார் கண்டரே, புறம்புள்ள விஷயங்களிலே நெஞ்சை வைத்து அவற்றாலே யுண்டுபுப்பது கண்ணுறங்குவதாய்க் கொண்டு போது போக்குகிறபடி; அப்படியே நீரும்

நம்பக்கலில் நின்றும் நெஞ்சைப் புறம்பே மாற்றிப் போதுபோக்க வல்லீரேயென்ன, அவர்களுன்னை யறியாமையாலே யென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “திருவிருத்தம் (91) – பெருங்கிறியானை யல்லால் அடியேன் நெஞ்சம் பேணலதே - என்றும், திருவிருத்தம் (96) – நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பனே - என்றும் நீவிர் கிடந்து அலமாவா நின்றீர். அலமாவாநின்றீர் = தன்னுடைய மனம் அவன்பால் காதல் வயப்பட்டதும், நான்முகன் முதலானவர்கள் இவ்விதம் அவன் விஷயத்தில் இல்லாமல் உள்ளார்களே என்றும், சாதாரண மனிதர்கள் அவனை எண்ணாமல் உள்ளனரே என்றும், தானும் பக்தி காரணமாகப் பரவசம் அடைந்து பேச இயலாதபடியும், அகன்று சென்று விடாதபடி அவன் செய்த உபகாரத்தை எண்ணி வணங்குவதும், அனைவரையும் தன்னைப்போலே மாற்றுவது என்று சிந்தித்தும் உள்ள நிலை ஆகும். இந்த விஷயத்தைக் குறித்து நீவிர் சிந்தித்தபடி இருந்தால், உமக்காகவும் மற்றவர்களுக்காகவும் நீவிர் அடையும் துன்பங்கள் முடிவில்லாமல் உள்ளது. நம்மைத் தவிர்ந்துள்ள மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டவர்கள், அவற்றை அனுபவித்தபடி தங்களுடைய பொழுதை இன்பமாகப் போக்குவது காண்பீராக. ஆகவே நீரும் அவர்கள் போன்று நம்மை மறந்து உம்முடைய உள்ளத்தை அவர்கள் போன்று மற்ற விஷயங்களில் வைத்தபடி வாழலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “அவர்கள் உன்னை அறியாத காரணத்தினால் இவ்விதம் செய்கிறார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எழுவதுமித்யாதி) இதுக்கிரண்டுபடி. உத்பந்நமாவதும் அநந்தரத்திலே நசிப்பதும். உத்பந்நமாய்ச் சிலநாள் நெடுக ஜீவித்துப் பின்னை நசிப்பதுமாயிறே யிருப்பது. “ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ” என்கிறபடியே உத்பத்தி சூக்ஷணமே விநாச சூக்ஷணமாயிருப்பன சிலவும், கல்பாதியிலே யுண்டாய் கல்பாந்தத்திலே விநாசமாயிருப்பார் சிலருமாயிறே யிருப்பது. அவை யெல்லாமொரு போகியாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. (கண்டுகண்டு எள்கல்லால்) இப்படி யிருக்கிற விவற்றினுடைய அஸ்த்தைர்யாதிகளைக் கண்டா லிகழலா யிருக்கும். உன்பக்கலிலே கைவைத்தார்க்கும் விடப்போமோ?

என்கையாவது இகழுகை. அவற்றில் விரக்தராகலாமிறே அவற்றின் தோஷதர்சனம் பண்ணினவாரே.

விளக்கம் - (எழுவதுமித்யாதி) - இங்கு இரண்டுவிதமான சிந்தனைகளை உரைக்கிறார்; அதாவது ஸம்ஸாரிகள் விஷயமாகவும், முமுக்ஷுக்கள் விஷயமாகவும் என்று கருத்து. உற்பத்தி ஆதல், அதனை அடுத்து அழிவு ஏற்படுதல், உற்பத்தி ஆன பின்னர் சில நாட்கள் உயிர் வாழ்ந்து அழிதல் என்று அல்லவோ நிலைமை உள்ளது? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (5-108) - ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ - பிறப்பதும் இறப்பதும் - என்பதற்கு ஏற்ப உற்பத்தியான அந்த நொடியிலேயே அழிவது என்று சிலரும், கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் உற்பத்தியாகி கல்பத்தின் இறுதியில் அழிதல் என்று சிலருமாக உள்ளனர். இவை அனைத்தும் ஆழ்வாருக்கு ஒரே போன்று தோன்றுகிறது. (கண்டுகண்டு என்கலல்லால்) - இப்படியாக உள்ள இவற்றின் நிலைகளை ஆராய்ந்தால், அவை இகழலாம்படி இருக்கும் அல்லாமல் உன்னிடம் ஈடுபாடு கொள்ளும் விஷயத்தை விட இயலுமோ? எங்குதல் என்றால் இகழ்தல், அவற்றில் உள்ள தோஷங்களைக் கண்ட பின்னர் ஒருவிதமான விரக்தியுடன் அவற்றைக் கைவிடவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (எழுவது மித்யாதி) உதிப்பது அஸ்தமிப்பது, இப்படி யநேக நாள் சென்று கழியக் காணாநின்றாலும். (என்கலல்லால்) ஈடுபடுமித்தனைபோக்கி, நாள் சென்ற தென்றால் நெஞ்சை வாங்கலாயோ உன்படியிருப்பது. இப்போது எங்குகையாவது - இரங்குகை; அதாகிறது ஈடுபடுகை. இவை ஸதோஷமாயிருக்கையாலே விடலாம்; விலகண விஷயமுமாய், அதிலே பாவபந்த முண்டானா லாறியிருக்கப்போமோ? “எப்பொழுதும் நாள் திங்கள்” இத்யாதி.

விளக்கம் - (எழுவது மித்யாதி) - அல்லது வேறு பொருள் உரைக்கலாம். எழுவது என்பதை உதிப்பது என்று பொருள் கொண்டு, உதிப்பது மற்றும் அஸ்தமிப்பது என்று பல நாட்கள் கழிந்தபடி உள்ளதைக் கண்டாலும். (என்கலல்லால்) - உன்னிடம் ஈடுபட்டபடி உள்ளது அல்லாமல் “நாள்கள் செல்கின்றன” என்று எண்ணியபடி அகன்று போகும்படியோ உன் விஷயம் உள்ளது? இங்கு “எங்குதல்” என்றால் “இரங்குதல்” என்று பொருள்; அதாவது ஈடுபடுதல். அதாவது உன்னை

ஆசைப்பட்ட பின்னர் உன்னை அடைய இயலாமல், பல நாட்கள் கழிந்தபடி இருந்தாலும், பொறுமையாக இருந்து உன்னை அடைவதை விடுத்து, “இத்தனை காலம் இந்த ஸர்வேச்வரனுக்காக ஆசைப்பட்டோம், ஆனாலும் கிட்டவில்லை”, என்று விடுவது போன்றோ நீ உள்ளாய் என்று கருத்து. இவற்றில் தோஷங்கள் உள்ளதால் அவற்றைக் கைவிடுவது பொருந்தும், ஆனால் அனைத்திலும் மேம்பட்ட விஷயமாகவும், இயல்பாகவே ஸம்பந்தம் உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற வஸ்துவை விடலாமோ? திருவாய்மொழி (2-5-4) - எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (இமையோரித்யாதி) உன்னை யொழிய வேறோன்றில் நெஞ்சுவைக்கக் கடவரன்றிக்கே யிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது, “நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா:” என்கிறபடியே தொழுது, “நம: புரஸ்தா ததப்ருஷ்டதஸ்தே” என்கிறபடியே முன்னேவருவது பின்னேவருவதாய் மொய்த்து இப்படி செய்து போருகையே யாத்ரையாம்படி பழையனான ஸர்வேச்வரனை. (கண்ணாரக்கண்டு) - “காத்ரைச்சோகாபிகர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம்” என்கிறபடியே காணவேணுமென்கிற வாசை கண்டவாறே தீருமிறே. மேல்வருமது விஷயாதீநமான காதலிறே. (உற்றார்க்கும்) காதல்முறுகு கொளுந்தினார்க்கும். (உண்டோவித்யாதி) ஸ்வதந்த்ரரான பெருமா னுறங்கினா ரென்று கேட்டோமித்தனை போக்கி அவரை யநுவர்த்தித்துப்போன இளைய பெருமாளுக்குக் கண்ணுறங்கிறோ? பகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தார் இதுக்கு முன்பு கண்ணுறங்கினா ருண்டென் றாரேனுங் கேட்ட நிவாருண்டோ?

விளக்கம் - (இமையோரித்யாதி) - உன்னை அல்லாமல் மற்ற எந்தப் பொருளிலும் தங்களுடைய மனதை வைத்தறியாத நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டமானது, மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (16-4) - நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா: - எப்போதும் அஞ்ஜலி முத்ரையுடன் - என்பதற்கு ஏற்ப தொழுதபடியும், கீதை (11-40) - நம: புரஸ்தா ததப்ருஷ்டதஸ்தே - உனக்கு முன்புறமிருந்தும் பின்புறமிருந்தும் நமஸ்காரம் - என்று கூறுவது போன்று முன்பும் பின்புமாக அவனை மொய்த்தபடியும், இவ்விதம் செய்திருப்பதே தங்களுடைய அன்றாட வாழ்வு என்று உள்ளபடியும் இருக்கும் ஸர்வேச்வரனை. (கண்ணாரக்கண்டு) - இராமாயணம்

ஸுந்தரகண்டம் (40-3) - “காதரைச்சோகாபிகர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் - சோகம் காரணமாகத் தளர்ந்து போன எனது சரீரம் கொண்டு ஆண்புலியான இராமனை அணைத்துக் கொள்ள விரும்பும் என் ஆர்வம் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனைக் காணவேண்டும் என்றுள்ள ஆசை அவனைக் கண்டால் மட்டுமே தீரும். அதாவது அந்த “காணவேணும்” என்ற ஆசை மட்டுமே தீரும்; அதனைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் மாற்றங்கள் அவனிடம் அடிமைப்பட்டதால் உண்டாகும் காதல் அல்லவோ? (உற்றார்க்கும்) - அந்தக் காதலை திடமாகக் கொண்டுள்ளவர்களுக்கு. முறுகு கொளுத்துகை = த்ருடமாகை. (உண்டோவித்யாதி) - “எல்லையற்ற சுதந்திரம் உள்ள இராமன் உறங்கினான்” என்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; ஆனால் அவனையே தொடந்தபடி உள்ள லக்ஷ்மணன் உறங்கினான் என்பதை யாரேனும் கூற நாம் கேட்டுள்ளோமோ? பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்களில் “கண் உறங்கினார்” என்று இதற்கு முன்பு யாரையேனும் நாம் கேள்விப்பட்டுள்ளோமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்